உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

௪. புத். சஞ். ௨௨.] ௲௮௱௪௪ ௵. கார்த். ௰௫. ௨௮. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, November 28, 1844. [Vol. IV. No. 22.

நித்தியாநித்தியவித்தியாசம்.

அம். வித்தியாசம்.

மரண விசேஷம்.

பரலோகத்தையும் பூலோகத்தையும் படைத்த சர்வவல்லவராயிருக்கிற பரம கத்தர் அருளிச்செய்த வேதவுதாரணத்தைக்கொண்டு திருச்சபையாரியாவருக்கும் அறிவிக்கிறதாவது—மே மேந்தோவோமோக்குய்யாப்புல்விலெ— யேஸ யேத்தின் புலவர்ரேமம்றெவைற்தோரிசு—என்பது துகளாயிருக்கிறமனுஷர் மறுபடியுந்துகளாய்ப்போவார்களென்று நினைத்திருவென்றவாறு. வெய்யில் முகங்கண்ட பனியழிந்துபோகிறாப்போலச்சரீரசௌந்தரியமெல்லாம் மரணத்தோடழிந்துபோமென்றறி. நாளை அழிந்துபோகிற சரீரத்துக்காபரணமென்றுந் திரவியமென்றுந் தேடிவைத்து அதை நீராட்டி மினுக்கிப் பூஷணமணியக் கவலைப்படுகிறாய். பாதகா! அழியாத ஆத்துமத்துக்கொரு நினைவுமில்லை, கொஞ்சநாளையில் புழுகு சவாதணிகிற சரீரம் புழுவாய்ப் புழுத்து நாறிப்போம். இப்படிப்பட்ட பாண்ட சரீரத்துக்காக மாத்திரங் கவலைப்படுகிறாயே. மரணமடைகிறபோது நெகிழாத கட்டை போல அசையாமல்இருந்துகைகால்குளிர்ந்தயர்ந்துநாக்குவிழுந்து கண்பஞ்சிட்டு முகம்வாடி நெஞ்சுவற்றி வயிறூதிச் சிலேஷ்மம் அடைத்தாவிகுறைந்து சீவன் பிரிந்துபோகிற நேரம் சரீரத்துக்காகவேண்டி நீ பிரயாசப்பட்டதெல்லாம் அபத்தமென்று காண்பாய். சீவன் பிரிந்தவுடனே சரீரமானது அவலட்சணமாகித் துர்க்கெந்தம் வீசிப் புழுவாய்ப் புழுத்தழுகலாய் நாறித் துகளாய் அழிந்துபோமென்றறி. ஆ பாதகா! இப்படிப் புழுவுக்கிரையாய்ப்போகவோ சரீரத்தைச் சுகமாய் வளர்க்கிறாய்? இப்படி நாறவோ புழுகு சவாது பூசி மினுக்குகிறாய்? இப்படித் தூளாய்ப்போகவோ ஆசையோடே சரீரத்தை நினைத்து அழியாத ஆத்துமத்தை மறக்கிறாய்? இப்படிப்பட்ட கஷ்ட நேரம் வருமுதலே ஆத்துமத்துக்குறுதியாயிருக்கிற புண்ணியத்தைத் தேடிக்கொள். அப்படித் தேடினாலல்லோ சரீரம் அழிந்துபோனாலும் ஆத்துமம் பரகதியடையுமென்று ஆறுதலுண்டாம். நேரத்தோடே புண்ணியந் தேடாதிருந்தாற் சரீரம் அழிந்து போய் ஆத்துமம் நரகத்திலே வேகப்போகுமென்று சலிப்படைந்து சாவாய். அப்படிச் சாகாதபடிக்கு இன்றைக்கே மரணமென்று நினைத்து வருகிற பாவத்தைத் தள்ளிப் புண்ணியத்தைச் செய்திருந்தால்லோ காரியம். ஒரு இராச குமாரன் மரித்த தன் தகப்பனுடைய பிரேதத்தைக் காணவேணுமென்று சிறிது நாட்கடந்த பிற்பாடு பிரேதத்தை வைத்திருக்கிற கல்லறையைத் திறக்கச் சொல்லிப் பிரேதத்தைக் கண்டான். அந்தச்சரீரம் நாறி யூதிப் புழுத்துப் புழுக்கள் நெளுநொளென வருகிறதைக் கண்ட மாத்திரத்திலே வெகுவாய் அழுது பெருமூச்செறிந்து அவலட்சணப் புழுவுக்கிரையாய்ப் போகவோ சரீரத்தை வளர்க்கிறோம். இந்தத் துர்க்கந்தம் நாறவோ பரிமளவாசனை பூசுகிறோம். துன்மரணமானது இவரை இராசாவென்றறிந்து சங்கித்ததோ இல்லையே. அப்படிப்பட்ட துன்மரணம் வருகிறதற்கு முன்னே ஆத்துமத்தினுடைய அழியாத பரமகதியென்னும் பாக்கியத்தைத் தேடுகிறதே காரியமென்று இராச்சியபாரத்தை விட்டுத் தரித்திரனாய் மரண பரியந்தம்புண்ணிய வழியை அனுசரித்துக்கொண்டு நடந்தான். மரணத்தை நினைக்கிறதில் இந்த நல்ல விசாரம் அவனுக்கு வந்தாப்போல் உனக்கும் வரவேணும். ஆனால் மரணம் வருமென்றடிக்கடி நினைத்து மரணம் வருமுதலே உனக்காதரவாயிருக்கிற புண்ணியத்தைத் தேடி நடப்பாய். இப்போது தேடாத புண்ணியம் அந்தச் சமையத்தில் உனக்கு வந்து கைகூடுமென்று நினையாதே. அதெப்படியென்றால், அநேக நாளாய் ஒரு இராசாவைச் சேவித்த சேவகன் வியாதியாயிருக்கிறபோது இராசா அவனைப் பார்க்கிறதற்கு வந்து தம்பி பயப்படாதே உனக்கு நானிருக்கிறேன் வேண்டிய காரியத்தைக் கேட்டாற் றருவேனென்று சொன்னதற்குச் சேவகன் இராசாவைப் பார்த்து ஐயா, உம்மை முப்பது வருஷஞ் சேவித்ததற்கு அடியேனுக்குத்தருவாயில் மூன்று காரியஞ் செய்யும்—முதலாவது அடியேன் படுகிற வியாதியினுடைய கடூரத்தைச் சற்று நேரத்துக்கு மாத்திரம் நிறுத்தும். இரண்டாவது, என்னுடையஉயிரைச்சாவுகொண்டுபோகாதபடி தடைபண்ணும். அல்லவென்று மரணமடைந்தாலும்மாற்றும். ௩வது. இளைப்பாறுகிறதற்கு ஒருநல்ல ஸ்தலங்கட்டளையிடுமென்றுஞ்சொன்னான். அதற்கிராசா சலிப்புடனே சேவகனை நோக்கி நீ கேட்ட காரியங்கள் சகலத்துக்கும் அதிபதியுமாய் இராசாதிராசனுமாய் இருக்கிற பரம கத்தராலே மாத்திரந் தரக் கூடுமொழிய உலக இராசாக்களால்த் தரக் கூடுமோவென்றான். அப்போது சேவகன் பெருமூச்செறிந்து கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டு கிட்டவிருக்கிறவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது, கேட்டீர்களோ இந்த இராசாவை முப்பது வருஷஞ் சேவித்தாப்போலே சருவத்துக்கும் அதிபதி கத்தனாயிருக்கிற பரம இராசாவை ஒரு நாழிகை நேரம் மாத்திரஞ் சேவித்தேனாகில் என் மனக்கவலை தீரும். இவரைச் சேவித்தநாளெல்லாம் அபத்தமாய்ப் போனதென்றிப்போது திஷ்டாந்தமாய் அறியலாயிற்று. இனிப் பிழைத்தேனாகில் நம்மை இரட்சிக்க வல்லவராயிருக்கிற கத்தரை மாத்திரஞ் சேவிப்பேனல்லாமல் அற்ப மனுஷருடைய சகாயத்தை நம்பேன். இந்தமட்டும் நம்பினது போதுமென்று சொல்லி ஆத்துமம் பிரிந்து செத்தான். ஆ, பாதகா! மரணம் ஒரு விசை வருகிறதல்லாமல் இரண்டு விசை வந்ததாகில் இரண்டாம் மரணத்தில்முந்தின மரணத்திலுண்டான குறைச்சலைத் தீர்ப்பேனென்று சொல்லலாம். மரணமொரு விசையென்றிருக்கையில் அதிற் பிழை வாராதபடிக்கு எச்சரித்துக்கொள்ளவேண்டும். செத்தவன் திரும்பிப் பிறப்பானென்று சில மூடாத்துமாக்கள் சொன்னாப்போலே சிந்தித்து மோசம் போகாதே. அதேதென்றால், கறந்த பால் முலையிற்றிரும்பப் புகாதது போலவும் பிறந்த பிள்ளை திரும்பத் தாய் வயிற்றிற் போக அறியாதது போலவும் கடந்த காலமும் வராததுபோலவும்செத்த மனுஷன் திரும்பப் பிறக்கிறதில்லையென்று திட்டமாய் அறிந்துகொள். ஒருவிசை சாகிறதில் அவலச் சாவு சாகாமல் எச்சரிக்கையாயிரு.— அசட்டையாயிருந்தாயாகில் அநேகம் பேர்களுக்கு வந்த அவல மரணம் போற் சாகிறது திட்டம். அதெப்படியென்றால், சார்துஆதுகாவென்ற இராசா காம சுகத்திலே அலைந்ததினாலே சரீரந் தளர்ந்து போயிற்று. அதற்குப் பரிகாரஞ் செய்துநிற்கையில் இராசா வஸ்திரத்திற்றீப்பறந்து ஒரிழைவழியாகத் தீபச்சுடர் பற்றி இழை வழியாய்ச் சரீரத்திலேறிச் சுணைத்தில் அக்கினியாய்ச் சரீரம் வெந்து செத்தான். ஆ, பாதகா! நினைத்திராதபோது இழைவழியாகச் சதியாக மரணம் ஏறி வந்து அந்த இராசாவைக் கொன்றுபோட்டுப்போனாப்போல் உன்னைக் கொன்று போடாதென்றறிவாயோ? இன்னங்கேள், சிலேசீசுவேதனென்றவனுங் கொந்தனென்றவனும் ஸ்திரி போகத்திற் பிராணனையிழந்து அவலமாய்ச் செத்தார்கள். இதுவுமல்லாமல் தலையார் மாணிக்கனென்கிறவன் அலங்கிருதமுள்ள நாடகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிற் செத்தான். இப்படி மனக்கிறையோனென்பவன் முந்திரிகைப் பழந் தின்றுகொண்டிருக்கையில் ஒரு விரை தொண்டையிற் சிக்கிக்கொண்டு புரைக்கேறி மூச்சுமுட்டிச் செத்தான். இவனைப்போலே செந்தோரென்றவன் குடித்த பாலிற் றலைமயிர் கூடவிறங்கினதினாற் சணத்திலே செத்தான். அறியோஷராவோவென்பவன் தான் அனுப்பின படைமனுஷர் எதிர்ப்படையை வென்றார்களென்று அக்களிப்படைந்து செத்தான். ஒருமேரென்றவன் மனச்சலிப்படைந்து செத்தான். தோபியாசென்றவன்விவாகம் பண்ணின நாளையில் தன் ஸ்திரியைக் கைப்பிடித்துக் கிரகத்திற் போகலாமென்று முன்காலடிவைத்துப் பின்காலடியெடுத்துவைக்குமுன்னே சரிரமயர்ந்து தடுமாறி விழுந்து செத்தான். ஆ, பாதகா! நேரமுந் தோகையுங் குறியாமல் மரணம் வருகிறது கண்டாயோ? இவர்களெல்லாஞ் செத்தாப்போலே நீ சாகிறதில்லையென்று திட்டமறிவாயோ? அறியாதிருந்தால் இவர்களுக்கு வந்த அவலமான மரணத்தில் அகப்படாதபடிக்கு உன்னை அந்த அவசரத்திலிரட்சிக்க வல்லவராயிருக்கிற

பரம கர்த்தரைஎப்போதும் ஆராதனைசெய்து அவருக்குப்பிரியமுள்ளவனாக அவருடைய வேதகற்பனையை மறவாமல் நடக்கிறதே காரியமென்றறிந்துகொள். மரணம் வருமுதல் உனக்குஸ்திரமுள்ள ஆஸ்பதமாயிருக்கிறவருனைச் சுகிர்த புண்ணியங்களினாலே கைக்கொள்ளத்தக்க தாற்பரியமாயிருந்தால் மரணத்துக்கு அஞ்சாமற் பார்த்திருக்கலாம். அந்தத் தேவருளில்லாமற் செத்தாயாகில் உனக்கு நரகமே கதியென்றறி.

எட்டாம் வித்தியாசம் முற்றுப்பெற்றது.

தென்சமுத்திரத்தீவில் நடந்த சங்கதி.

(Missionary Enterprizes in the South sea.)

[Continued from page 210.]

இவைகள் யாவையுங் கேட்டவுடனே ஆண்டவர் இதற்காகத்தானுக்கும் என்னை நான் நினைத்த வழியாய்ப் போகவிடாமல் எதிர் காற்றை வரப்பண்ணி இவ்விடத்துக்கழைத்துவந்தாரென்று எண்ணிக்கொண்டு அஞ்ஞானிகளிருக்கிற குடியிருப்புகளுக்குப் போய் அங்கே இருந்த அஞ்ஞானிகளான தலைமைக்காரரைச் சமாதானப்படுத்தினேன். நான் இவர்களிடத்திற் போகையில் என்னுடனே கூட இராயதோங்குவின் மூன்று பிரதானிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு போனேன். இந்தப் பிரதானிகளில் ஒருவனாகிய தின்னோமன் என்பவன் தலைமைக்காரரில் ஒருவனுடனே பேசிக்கொண்டிருக்கிற சமையத்தில் அவன் கிட்டிச் சேர்ந்து அவனுடைய கையைப் பிடித்துச் “சகோதரனே! பசாசின் உடையைக் கழற்றிப்போட்டுப் பராபரனுடைய மனுஷனாகுவாயாக” என்று சொன்னான். இந்தச் செய்கை மனதுக்கு மிகவும் நன்றாய்க் கண்டது. ஆகிலும் அந்த அஞ்ஞானி இந்தப் புத்தியினால் உருக வேண்டிய பிரகாரமாய் உருகிப் பேச்சிலே எடுபடாமல் தான் மாத்திரந் தனியே எப்படிக் கிறிஸ்தவனாகக்கூடுமென்கிறது போலப் பேசிக் கிறிஸ்தவனாகவேணுமேயாகிற்றன்னோடொத்த மற்றுந் தலைமைக்காரருங் கிறிஸ்தவர்களாகவேணுமென்றுஞ் சொன்னான். அப்படியே மற்றுந் தலைமைக்காரருடனே பேசப்போய்ப் பின்னொரு கிராமத்திலுள்ள தலைமைக்காரனுடனே பேசினபொழுது அவன் நீங்கள் வந்தது நல்லதுதான்—ஏனெனிற் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் நாளையிற்றினம் போரிருக்கட்போகுதேயென்றான். அதற்கு நான் போரிராதபடிக்கு அஞ்ஞானிகளாகிய நீங்களுங் கிறிஸ்தவர்களுஞ் சமாதானமாயிருப்பதற்காக அதுகாரியத்தைக் குறித்து உங்களுடனே பேசிச் சமாதானப்படுத்த வந்திருக்கறேனென்றேன். திரும்ப இவருடனே தேவ காரியங்களைக் குறித்துப் பேசினபொழுது அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அவருடைய பெண்சாதி தானுங் கிறிஸ்தவளாக விரும்புகிறேனென்றாள். ஏதுக்காகவென்றால்கிறிஸ்தவர்களின் பெண்சாதிகள் பிள்ளைகள் நல்ல உடுப்பும் தலைக்குல்லாவும் படிப்புமுள்ளவர்களாயிருக்க நானொரு தலைமைக்காரனுடைய மனைவியாகவிருந்தும் இப்படிப்பட்ட சிறப்பெனக்கில்லை. அல்லாமலும் இதுபோலொத்தவனேக வசதியீனங்களை அஞ்ஞானிகளிற் காண்கிறேன் என்றாள். கடைசியாக எல்லாருக்கும் மேலான தலைமைக்காரனிடத்திற் போய்ப் பேசினவிடத்தில் அவர் எல்லாருங் கிறிஸ்தவர்களாகிறது தனக்குப் பெரிய சந்தோஷமென்று சொல்விப் பிறியமுள்ளவர்களெல்லாரும் எங்களுடனே கூடிக்கொண்டுபோய்ப் புத்திகேட்கலாமென்று உத்தரவுகொடுத்தவுடனே வெகு பேர் எங்களுடனே கூடிக்கொண்டுவந்தார்கள். இவர்கள் பிறியமாய் எங்களுடனே வருகிறதைக் கண்ட அஞ்ஞானிகள் அவர்களைக் கட்டிக்கொண்டழுது கொல்லப்பட்டுப் போகிறவனுக்காகப் புலம்புவது போலப் புலம்பினார்கள். இதற்கிடையிலே வேறொரு காரியஞ் சம்பவித்தது. அதென்னவென்றால் அஞ்ஞானிகளின் கூட்டத்துக்கு இராயதோங்கு தீவிற் கிறிஸ்தவர்களிலொருவன் தேவகாரியங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொள்ளுகையில் ஆவியினாலே ஏவப்பட்டவனாய் மிகவும் அனலாகவும் உரத்த சத்தமாகவுங் கேட்கிறவர்களுடைய இருதயத்திற் படத்தக்கதாகவும் பேசினதினாலே கேட்டவர்களுக்குள்ளே இவர்கள் ஒருவேளை எங்களைப் பலவந்தமாய்க் கூட்டிக்கொண்டு போகப்போகிறார்களென்பது போல ஒரு எண்ணமுண்டாயிற்று. அத்தருணத்தில் அவர்களுடனே கூட இருந்த பிரதானியின் பிள்ளைகளிற் பதினெட்டிருபது வயதுள்ள இரண்டு பெண்பிள்ளைகள் தகப்பன் பிடிபட்டுப்போகப்போகிறாரேயென்று பயந்து சொல்லிமுடியாத துக்கத்துடனே தலை மயிரைக் குலைத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய்த் தகப்பனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதார்கள். நான் இந்தத் திடுகூறான காரியத்தைக் கண்டு அப்படிப்பட்டதொன்றுஞ் சம்பவிக்கமாட்டாது— அல்லாமலும் உங்கள் கண்ணையிற் சனங்கள்மிகுதியாயிருக்கக்கொள்ளநாங்கள்ஆயுதமில்லாதவர்களாய்உங்களுடனே இங்கே நிற்கிறோமேயென்று சொன்னதின் பிறகு நம்பினார்கள். அதன் பின்பு கிறிஸ்தவர்களுக்குள்ளும் அஞ்ஞானிகளுக்குள்ளும் முன்னே இல்லாத சமாதானமுண்டாகவேதுவாயிற்று. இந்தத் தீவார் மற்றுந் தீவாரைப்பார்க்கிலுஞ் சற்றே யுத்திவான்களென்பது அவர்களுடைய ஆயுதங்களில் வரைந்திருந்த வன்னங்களினாலே வெளிக்கும். மறுபடி இவர்கள் சீர்திருந்தின காலங்களிலோவென்றால் இந்த வன்னங்களுக்குப் பதிலாகத் தேங்காய்ச் சிரட்டைகளிற் கூட வேத வாக்கியங்களை வரைந்துகொண்டார்கள். (இன்னும் வரும்.)

பிரமபத்திரப்பயன்.

[From “Dr. Mussey’s Essay on the Influence of Tobacco.”]

[Concluded from page 211.]

மேலைச்சஞ்சிகையிற் சொல்லியபடி புகையிலையைச்சுருட்டாகவேனும் பொடியாகவேனும் அசையாயேனும் பின்னொரு வகையாயேனும் பரிமாறிவருகிறது தேகவிருத்திக்கும் புத்திவிருத்திக்கும் தாட்சியென்றும் பலவகையான வருத்தங்களுக்கு ஏதுவென்றும் வைத்திய நூல்களை அறிந்தவர்களும் உடற்கூற்றிலட்சணங்களைத் தேர்ந்தவர்களும் மற்றும் அறிவாளிகளும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களென்று சகலருக்குந் தெரியுமே.இப்படிப்பட்ட நச்சுப்பதார்த்தமாகியபுகையிலையைநாம் உட்கொள்ளவேண்டியதென்ன? நம்முடைய சரீரத்தையும் புத்தி விவேகங்களையும் காலத்தையும் அபத்தமாய்ச் செலவிடவேண்டியதென்ன? புகையிலை நமது சரீரத்துக்கு இசைந்த பதார்த்தமல்லவே. பொடிபோடுகிறது வினைக்கெட்டவர்களுக்கு ஒரு வேலையன்றி வேறொரு காரியமும் இல்லையே. வாகட நூல்களிலே புகையிலை தேகசீவாதாரங்களுக்கு நலமானதென்றும் விதித்திருக்கவில்லையே. பிணியிலழுந்தியிருக்கிறவர்களுக்குப் புகையிலையை அவிழ்தமாக எப்போதேனும் எவ் வைத்தியனாகுதல் கொடுக்கிறதுண்டா? புகையிலையினாலே வருகிற மோசங்கள் பலவென்று முன்னே காட்டினோம். அதனால் வருகிற நன்மை ஒன்றேனுமுண்டென்று காணோம். தம்மைக் கெடுக்கும்படி தமது கைப்பொருளையுஞ் செலவிடுவாருண்டா? பணத்தைக் கொடுத்து நஞ்சைவாங்கி உண்பாருண்டா? ஒருவன் நாளொன்றுக்குப் புகையிலைகொள்ள இரண்டு சல்லி செலவு பண்ணினாலும் ஒருவருடத்துக்கு நாலு இறைசாலளவு செலவாகிறதே. ஒரு சமுசாரத்திலே நாலுபெயர் புகையிலைகுடிக்கிறவர்களேயாகில் வருடமொன்றுக்குப் பதினைந்திறைசாலளவு செலவாகுமே. ஒருகிராமத்திலே அஞ்ஞூறு குடிகளிருக்கில் வருடமொன்றுக்குஏழாயிரத்துச்சொச்ச இறைசால் செலவாகுமே. இத்தொகையைத் தருமகாரியங்களிலே செலவிட்டால் அதிக நலமாகுமே. இப்பணங்களினாலே எத்தனை அநாத பிள்ளைகளை ஆதரித்துக் கல்வி முதலியவைகளைக் கற்பிக்கலாம், எத்தனை அறவைப் பிணங்களைச் சேமம்பண்ணலாம். இவ்வளவு தொகையான பணமும் வீணிலே புகையாய்ப்போய் நம்முடைய பலமுங் கேடாய்ப்போகவேண்டியதென்ன? புகையிலையை உட்கொள்வதினால் வருங் கேட்டையும் அத்தைவிட்டதினால்வந்த நயத்தையும் பின்வருஞ் சரித்திரத்தினால் அறிந்துகொள்க—நியூகாம்ஷியர்(NewHampshire)என்னுந்தேசத்திலுள்ள நியாயதுரந்தரனாகிய ஒரு பிரபு பன்னிரண்டு வயது தொடங்கிப் பத்தொன்பது வருடக்காலமாகப் புகையிலையைப் பரிசித்துவந்தார். பின்பு நாலைந்துமாதமாகப் புகையிலையைச் சப்பாமல் அதிகப்படியாகக் குடித்து வந்ததினால் யாதொரு வேலைக்கும் போகாதபடி வியாதியாய் முடக்கப்பட்டுக்கிடந்தார். புருடத்துவமுள்ளவராய்இருக்கிறபோது இவருடைய தேகத்தின்நிறை (௱௬௫) இறுத்தலாயிருந்தது. பின்புகொஞ்சக்காலத்துக்குள்ளாக இவருடைய தேகத்தினுடைய நிறையானது குறைந்து (௱௰௭) இறுத்தலளவுக்கு வந்தது. மேலும் இவர் சாப்பாட்டிற் பிரியவீனமானார். இவருடைய பெலன் கெட்டுத் தேகத்தை உருக்கிச் சீர முயற்சியைக் கெடுத்துப்போட்டபடியாற் சாகிறதற்கேதுவாயிருந்தார். ஆனால் இவ்வகைமோசமெல்லாம் புகையிலை குடித்ததினாலே தான் உண்டுபட்டதெனக் கருதி உடனே இப்பழக்கத்தை விட்டார். கொஞ்சக்காலத்துக்குள்ளாகத்தேக வளர்ச்சியுள்ளவராயும் வேலையில் முயற்சியுள்ளவராயும் இருந்தார். மேற்கூறிய திட்டாந்தங்களினாலே புகையிலையைப் பரிசிப்பது எவ்விதத்திலுங் கேடெனக்காண்க.

ஞானக்கும்மி.

[Satirical Poem on the Superstitions of the Hindus.]

௩௬. சாதிகள் பில்லி சூனியம்.

௨௱௮௫. இன்னின்னவனுனக்கேவல்விட்டானெனக்
இன்னின்னவன் பில்லி வைத்திருப்பான்
இன்னின்னார் சூனியஞ் செய்துபோட்டார்களென்
றெப்படிச்சொல்லுவாய் ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௮௬. ஏவல்வந்தாலேயென்னசெய்யுமவ
ரிட்டகுறிகளென்னசெய்யும்
காவலாயுன்னைச் சம்மனசு நின்று
காக்காதே போகுமோ ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௮௭. பில்லிசூனியத்தாலேயொருவனைப்
பேசாமற்கொல்லயிடமானால்
வல்ல பராபரன் பூமியிலில்லையோ
மதியகெங்கடி ஞானப்பெண்ணே,

௨௱௮௮. பில்லிவைத்துக்கொல்லக் கூடுமென்றாலப்போ
பீரங்கிக்குண்டுகள் கத்திகளேன்
வல்லமையாகிய சேவகரேனிந்த
மண்ணுளுவோருக்கு ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௮௯. கொச்சியிலும் மலையாளத்திலும் பில்விக்
கொடுமைமெத்தவுண்டென்றுக்கா
லச்சமற்றோர் தனைக்கூடாதவன்
லெச்சைகெட்டதேன் ஞானபபெண்ணே.

௨௱௯௰. தொட்டியனல்லோ கட்டப்பொம்மன்கன
சூனியத்தில் மிகுந்தோனல்லவோ
கட்டியவன்றனைத் தூக்கிலேபோடாமற்
கடந்துபோனானோ ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௯௧. இன்னமிப்படித்தேசத்திராசரி
லெத்தனை சூனியக்காரருண்டு
பின்னுமிரோப்பியர் தங்களிலாரையும்
பேர்த்ததுண்டுமோ ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௯௨. சூனியக்காரனனுப்பியபேயது
சூனியக்காரனைத்தானேகொன்று
சூனியக்காரன் கடைசியிற் பற்போய்த்
துஞ்சுவானடி ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௯௩. எந்தெந்த வித்தைகள் செய்தாலுமவ
னெப்படியெப்படிப் பார்த்தாலும்
மந்திரத்தினால் மாங்காய்விழுவதோ
மாயமோ சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௯௪. எந்தை பரனுனைப் பார்க்காரோ அவர்
வந்த வினைதனை நீக்காரோ
தொந்தமிகும்பல சூனியக்காரரின்
தந்திரமென்செய்யும் ஞானப்பெண்ணே.

௨௱௯௫. சூனியக்காரனைச் சூனியக்காரியைச்
சொற்பனவாதியைக்கொன்றுவிட
ஞானபரனுனக்கெச்சரித்தாலும் நீ
ரண்டகஞ் செய்கிறுப் ஞானப்பெண்ணே.

மணவாளன் மணவாட்டியை அழைத்தல்.

[விருத்தம்.]

ஆபிரகாமின்வித்தாராயிரம்வருடக்காலஞ்
சாபதின் மகிழ்ச்சியோங்குஞ் சருவசந்தோஷநாளிற்
றீபுரத்திசருவேவின்றேவனார் சீயோன் மாதை
மாபிரியத்தாற்கூட்டி வழநகர் புகுந்தானன்றே.

அன்னப் புறுவேபெண்பின்னேவா நண்புறவே
அதிருபவதியென்னுத்தமிபர்பனி.

௧. வன்னப்பசுங்கிளியேயெருசாலேமின்—மங்கையேசீயோன் குமாரி—வாலப்பிராயத்துலாசப்பூங்கோதையே—வந்துநந்தோட்டத்தெழுந்துகுலாவியே—வாழ்ந்து சுகித்திருப்போம்-இருபேருஞ் சேர்ந்து களித்திருப்போம்— என்பிரிய—மானேதேனேயென்மொழியை விசுவாசமாய்க் கேண்மின்னே நேசமாய்ச் சொல்கிறேன் அன்.

௨. மன்னன்றவீதுமகன்சலமோன்சொன்னவாக்கியம்யோக்கிய புராணம் இம்— மானுவேல் தேவாட்டுக்குட்டி நமக்கின்று வந்ததுவே கவியான மிக்க—உன்னத கீதத்தினெட்டதிகாரங்களுக்கிதவேதப்பிரமாண மென—துத்தமி சீயோன்குமாரத்தியேயுனக்குற்றதெனவினி நாணம்—கன்னியதிருபவன்னியேகற்பலங் காரியேபாரியே வீரியமாய்நாம்—கானகத்தூடுலவிச்சிங்காரக் காவெங்கணுங்குலவித் திரும்புவோம்—கண்ணேபெண்ணே பண்ணும் பிரசங்கம் காதலாய்க் கேளென்தன்மாதே நான் சொல்கிறன் அன்.

௩. மாரிகாலஞ்சென்றதுநின்றது மழைவிட்டுத்தீர்ந்தது பல—வன்னப் புஷபங்கள் பூமியிற்காணுது வழமைசார்ந்தது ஒகோ—காரிகையாரே குருவிகள் கூவுங் காலஞ் சேர்ந்தது இதோ—காட்டுப் புருவின் சத்தங்கேட்குது காதுக்கேர்ந்தது—சீரினத்திமரங்காய்களைக்காய்க்குது திவிராட்சிச்செடிகள் பூப்பூக்குது—தேசமெல்லாஞ் சுகந்தபரிமள வாசங்கமகமெனமணக்குது—சித்திரமேயென் சிநேகிதியே பசுந்—தத்தையே சற்றுநடந்துவா போவோம் அன்.

௪. சந்தனச்சாலைகள் சண்பகச்சோலைகள் தண்ணீர்த்தடாகங்க ளுயர்—சுந்தரிகத்தின் சகல விருட்சங்கள் நாரதுகுங்குமங்கள் அதி—விர்தைவிந்தைக்கருவாமரம்பூமரம்வெள்ளைப்போளங்கள் மகாசுகந்தவர்க்கச்செடிகள்பலாவிதம் நிறைந்தகாவனங்கள்-அந்தமிகும்நீரூற்றுகளுஞ் சீவனுனதண்ணீரின்றாரகதும் லீபனோனுந்தி வருவதல்லோ வாய்க்கால் புரண்டோடி வருவதல்லோ சந்தோட—முத்தமவாடையுந் தென்றலும் நண்பாக வுகந்துவீசுது மகிழ்ந்துலாவுவோம் அன்ன.

௫. தண்டலைப்பூங்காவனத்திநேரமாய்ச் சாரிப்பெருவழி சேரும் அங்கே—தாபோர்ப்பருவதம் ஏர்மோன் மேட்டிலுஞ் சவுக்கியங்களிகூருங் கானுன்—மண்டலம் போற்றெருசலேமிற் சீயோன்மலைதெரியுது பாருஞ்—சால்மோன் மண்டபத்திலிருந்திளைப்பாறித்தேவாலயத்தேசெல்வோம் வாருங்—கண்டகிராமங்களில் விராத்தங்குவோம் கப்பலிற்சற்றுநேரங் கண்ணுறங்குவோங் -காதன்மிகுந் தேனே யேதேனென்ற காவினிற் செந்தேனேநடந்துவா—கட்டழகியுந்தன் கண்கோண்டு பார் மோட்ச பட்டணமுமென் பிதா வீடுங் கிட்டிற்று அன்.

௬. விஸதாரமானயெருசலேம்பட்டணச் சித்திர வாசல் பன்னிரண்டு அதி—னலதிவாரங்களாறிரண்டுச்சிதரத்தினக்கற்களின் திண்டு- பரிசுத்தப்பளிங்கஸபிக்கற்போற்காந்தியின்கூடரெறிப்பதுமுண்டு —ஒரே நித்திலவாசல் பன்னிருவிச்சேத்திர முத்துக்களானதுங்கண்டு —சுத்திரச்சாவடி வீதிகள்யாவற்றுஞ் சுத்தந்தெளிவின் கண்ணுடிப்பொன்னே-மா சம்பிரமகிழ்ச்சியதாய்நித்தியானந்த கெம்பீரகீர்த்தனமாய்ச் சுவிசேட—சாஸதிரிநெல்லைவேதநாயகனும்வந்து தோத்திரஞ் சொல்லுவான் கேட்டுக்கொண்டிருப்போம் அன்

ஒருகதை.—Fables.

ஒரு தேசத்தில் இருந்து மற்றொரு தேசத்துக்குப் போகிற ஒரு பாட்டை சாரி தன் குதிரையை ஒரு குளக்கரையில் இருக்கு மொண்டிமரத்திற் கட்டிப்போட்டுத் தண்ணீரோரத்திலிருந்து கொண்டு கட்டுச்சாதஞ் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது வழிப்போக்கனாகிய ஒரு துலுக்கனும் அங்கே இறங்கித் தன் குதிரையையும் அந்த மரத்திற் கட்டப்போனான். அந்தத் தமிழன் துலுக்கனைப்பார்த்து கூவியென் குதிரை மெத்தவும் பொல்லாதுன்குதிரை திடமற்றதங்கே கட்டாதே கட்டாதே யென்றான். துலுக்கன் முரட்டாட்டமாய் நான் அதிலே கட்டுவேனென்று கட்டிப்போட்டக்கரையிலுட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அந்த இரண்டு குதிரையும் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிட்டிவர்களோடிவந்து தடுக்கிறதற்குள்ளே தமிழனது குதிரை துலுக்கன் குதிரையை உதைத்துக் கடித்துக்கொன்றுபோட்டது. துலுக்கன் தன் குதிரை நட்டத்தைக் கொடுக்கச்சொல்லித் தமிழனை மடிபிடித்திழுத்துக்கொண்டு நியாயாதிபதியிடத்திற்போக நியாயாதிபதி தமிழனைப்பார்த்து என்னசொல்லுகிறுயென்றுபலதரங் கேட்கத் தமிழன் ஊமைபோலிருந்தான். நீதிக்காரன் துலுக்கனைப்பார்த்து இந்த ஊமையை என்ன செய்யலாமென்றான். துலுக்கன் ஐயா இவன் பாசாங்குபண்ணுகிறான். அந்த மரத்திலே என்னைக் குதிரை கட்டாதே கட்டாதேயென்று முன்னே பேசினானென்றான். நீதிக்காரன் கேட்டுக் குலுங்க நகைத்து உன் குதிரை நட்டமிவன்கொடுக்கவேண்டிய தில்லைப் போவென்றனுப்பிவிட்டான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, November 28th, 1844.

HINDU SUPERSTITION.

The Rev. Mr. Pettit, missionary of the Church Missionary Society, at Tinnivelly, narrates in his Journal the following singular instance of Hindu Devoteeism.

A singular instance of Hindu Devoteeism.—A brahmin from the North has visited these parts and is now on his way to Cape Comorin, if he has not already reached it. He rolls himself over and over on the bare ground, about three or four miles each day, on his way to the above-mentioned place; and it is said that he has travelled in this manner all the way from Benares, in doing which he has consumed nine years and three months. He sets out at dawn, with thick cloths tied round his body and temples, and having reached the village fixed upon, he performs his devotions and spends the rest of the day with his family, who travel with him in bullock-carts. He is fanned, as he rolls along, by his son, a youth of ten or twelve years of age; while the musicians of the village which he leaves, or of that to which he is going, accompany him with music and shouting; thousands of people, gazing with admiration upon his progress and applauding him as *"a great soul"*—a most religious man. When he comes to a tank or river or other places which he cannot cross by rolling on the ground, he walks through them; and on the other side rolls the same distance along the bank and back again. When he reaches Cape Comorin, he is to set a plantain, and wait there till he offers the fruit of it to the deity whom he worships; after which, they say, he is to roll back again to Benares on the other side of the Ghauts. He is a stout man, of about forty years of age and is said to be not much injured by his devoteeism. His act instead of being regarded as a waste of time and labour, is praised by the Hindus generally, as one evidence of the highest wisdom and magnanimity: yet some of them, enlightened probably by Christianity, regard it as folly, unless indeed, which is not certain, he derives a splendid profit from it in the offerings of the people. Certain it is that his family maintain a most respectable appearance; but it is said that he was a man of property before he set out on his strange pilgrimage.

Many will probably consider this an instance of mistaken piety; but the real cause of it being known will perhaps explain most other instances of Hindu devotion. It appears he had no child, and being unable to bear this evil—which the Hindus ascribe to the sins of a former birth made a vow to his god, that if he would grant him a son he would undertake the penance which he is now performing. A son was born to him; the same who fans him as he rolls along. It is said, but this is propably a tale, that he did not at once begin his vow, in consequence of which, the child became blind; and that when he set about his undertaking, a restoration of the child's sight was granted by the deity. Perhaps the business is tolerably pleasant to the man by this time, accompanied as he is by pomp and praise; but even if it were not, his fear of losing the child by the anger of the god would be sufficient to keep him faithful to his promise. The notion of atoning for sin, as such, has in all probability never entered his mind; he only conceives that some sin or other—of which he has no knowledge—contracted in a former state of existence, operated unfavorably to his domestic happiness in this world; and there being no way of removing the calamity without removing the imagined cause, he takes a method which he supposes will appease the displeasure of the deity who is concerned in the punishment of the sin.

Decline of Idolatry in Calcutta.—The *Friend of India* of the 31st ult. in remarking on the festivities of the late Doorga Poojah, in Calcutta and its vicinity states —that "the splendor with which religious festivals are celebrated is of comparatively modern origin. It is scarcely more than a century old. It dates from the period when the large Zemindarees began to be consolidated in the hands of the Hindus during the vice-royalty of Moorshed Kooly Khan. That period was marked by the revival of Hindu influence in Bengal. The landed aristocracy which then arose, dared, for the first time after the lapse of many centuries, to exhibit their wealth by the splendour of their religious solemnities. The battle of Plassey, which broke the strength of the mohammedan power, gave increased importance and freedom to the Hindu Rajahs, as they began to be called, and encouraged them to give these festivals additional magnificence. It is generally believed that the costly celebration of the Doorga-poojah, originated with the Rajah or Zemindar of Nuddea, Rajah Krishnu Chundru Roy, who gave the tone to Hindu society in the age in which he flourished. His example was emulated by the aristocracy of wealth which grew up during the first twenty or thirty years of our rule, when we were new to the administration, and a boundless field was opened to the rapacity of our native officials. These men, loaded with the spoils of districts, crowded to the new metropolis we had raised, and vied with each other in the extravagance of their expenditure on every occasion of domestic or religious festivity.

There can, however, be no question that the hold of the Hindu Idolatry on the mind of a large portion of the influential class of society in Calcutta has been weakened to much greater degree within the last quarter of a century, than perhaps at any time since this idolatry was introduced. There is a large and constantly increasing body of native youth, on whom our colleges have bestowed a liberal education, who are impatient of the trammels and the foolery of the reigning superstition, and who, when they come to direct the influence which their families employ in society, will probably discontinue these exhibitions and give a new direction to the native mind in the metropolis. And the conduct of the great conservative Hindus of Calcutta, who are the main stay of Hinduism is gradually paving the way for its downfall. The meretricious amusements by which they are endeavouring to prolong the attraction of their festivals, imparts a new character to them. We perceive that the great corryphæus of Hindu orthodoxy, the Rajah Radhakanter Deb, has this year associated European rope-dancing with the Doorga-poojah, and introduced the sports of Vauxhall gardens into the presence of the idol. The employment of Mohammedan courtezans to dance before unbelievers in honour of a Hindu deity was a most heterodox proceeding; but the engagement of Mons. Le Rosiere was a still more outrageous departure from the precepts and principles of the Vedas and Menu. When such practices, so utterly repugnant to the genius of Hinduism, so entirely subversive of its spirit, are sanctioned by a man of Rajah Radha-Kanter's character and standing in the Hindu community, what conclusion shall we draw but that a great change is in progress among the natives of the metropolis, and that the influence of Hinduism as a religion, is felt to be feebler, from the necessity of supporting that influence by theatrical exhibitions.

TROPICAL AGRICULTURE.

(From the Colombo Observer.)

Every person conversant with the advantageous position, and capabilities of the magnificent Island of Ceylon, as becoming a great agricultural country for the production of all tropical produce, should aid in giving what information they possess towards improving it.

Already have the central province, and the high lands of Saffragam become a busy scene of industrious enterprise, producing coffee, which in the course of a little time will be second to none in the London market; the best district I have yet seen for cotton is the Bentenne and Wellase countries leading to Mandore and Batticaloe, where the manufacture of cotton cloth is carried on by the Moormen to some extent.—Their fabrick of table cloths and napkins are of a beautiful texture, which alone tests the quality of the raw material—the soil and climate are peculiarly adapted to this production.

The locations selected for sugar in the Maritime districts, will have a good deal to contend with, before the planters can bring the soil to produce a rich quality, the land being of a siliceous nature to a considerable degree, but by attention to compost suitable to the desired purpose, I think all defects may be overcome and an excellent return made; the best quality of sugar land that I have yet seen is that from Tangalle inwards to the Booth country, here the land is possessed of every good quality to make the finest sugar and largest returns, but this country has its objections. The traveller will perceive on his journey, the sad remains of temples, tanks, and villages, abandoned clearly from the want of water irrigation, which can easily be accomplished, as it is purely a Canal country, being free from any serious obstructions in Canal formations; if main lines of Canals were formed twelve feet wide by 6 feet deep, to be supplied with water from the adjacent rivers, their banks could be located in rice fields, and in the rear extensive allotments of sugar lands could be subdivided in 1 square mile tracts, and granted or sold by Government at a mere nominal value, to parties binding themselves to cultivate a certain portion of land with sugar and to lay down suitable machinery &c. &c.—within a given period, on pain of forfeiture; this would soon open this fertile and unpopulous country—it would become the Garden of Ceylon, and a principal contributor to its Exchequer.

In my young days when engaged in constructing Canals, one laborer could excavate 12 feet square and six feet deep in a day, but in this country I would say it will take two laborers to accomplish the same, which would be cheaply performed, costing only one shilling!—The grasses all over this country are so excellent that the traveller is independent of the burden of finding corn for his Cattle.

Spring Pallas, 13th Nov. 1844. A Traveller.

PRO BONO PUBLICO.

Dear Star,

"A Spectator," in your last No. under this head, declares, "it is the painful lot of the people of Jaffna that when numbers of them are attacked with any infectious disease, they are removed to a *miserable hut*, erected in the island generally known by the name of *small pox island* (சிறுத்தீவு) situated over against the Jaffna Custom House, where they are like *beasts of burthen* stretched along the *wet ground*" "exposed to the shifting gales from every side, and very poorly taken care of."

The impression left upon the mind of the reader after perusing this statement is, that there is no proper provision made by the public authorities, for the comfort and protection of the patients on the small pox island. As one truly interested for the public good, I beg through your columns to inquire of "A Spectator" if *he* knows from personal observation, what accommodations *are* provided by government for patients on the small pox island? and if not, why, at this time, when the disease is prevailing in some villages, and the unfounded prejudices of the people against their friends being removed to the hospital when attacked with this disease, are so strong, he should give currency to such erroneous statements, calculated to strengthen the prejudices of the natives, and throw impediments in the way of the public officers in the discharge of their duty? The necessity for a hospital where infected persons may be removed, to avoid spreading contagion through the community, is acknowledged in all civilized and Christian countries. Such hospitals, to answer their purpose must be remote from the haunts of men, and be visited only by the authorised attendants. From the nature of the case, there will be instances of hardship and suffering in such circumstances, but the public good requires this sacrifice of personal feeling and comfort, and it should be cheerfully made. It is admitted that the best possible provision should be made for the comfort of the patients. But in the absence of sympathising friends, which is generally felt as the severest privation, what more can be expected than

"proper protection from the weather, the best medical aid, and a proper and reasonable supply of food?"

Now I venture to assert, in opposition to the statements of "A Spectator," that all this is supplied to the patients on the small pox island. And if they are found *lying like beasts of burthen on the wet ground* it is not from *necessity*, but from *choice*, and if they are exposed to the gales, it is because they do not avail themselves of the shelter afforded for their protection. Surely, no blame can be attached to others for their wilfully exposing themselves to sufferings of this sort.

I beg to submit for the consideration of your candid readers whether the real difficulty does not lie in the want of distinct treatment for the patients of different castes that may happen to be there together. It may easily be understood, that a patient of strong caste feelings, would sooner lie in the mud, and expose himself to the weather, than lie down on a cot that had been occupied by one of inferior caste. And so he would be likely to reject the food usually provided, unless proper caste distinctions were observed; but the community ought to know that these distinctions have their origin in the pride and selfishness of man and were never created by God, and ought not to be regarded by a Christian government. All that humanity and religion require in the cases of suffering patients is, that proper provision be made for their *real*, and not for their *imaginary* wants. And those whose happiness stands in fostering and preserving the unnatural, invidious, and—I may say, inhuman distinctions of caste, cannot justly complain of their sufferings, (which are purely self-inflicted) when they come under the operation of a humanizing and Christian system of treatment, which regards with equal concern the high and the low, the rich and the poor.

Yours very truly,

November 25, 1844. INVESTIGATOR.

The Season.—Great apprehension has been felt by the farmers generally that their crops of paddy would fail on account of the unusual dryness of the season, and in some localities a strange sort of destructive larva has made its appearance in such numbers as to devour whole fields of the young paddy, and every kind of low vegetation. At Batticotta, we understand, it has been hardly possible to shut them out of the houses, and that the water of the wells is considerably tainted by the numbers that have crept in and perished. The larva is said by the natives to be unlike any species they have before seen. We do not know that any efforts to guard the crops from their attack has proved successful. If they have, we should be glad to know it, and publish it for general information. We should also be glad to be informed, when and where these larva first made their appearance, and how far their depredations have extended.—To the great relief of those whose crops were suffering only from want of rain, since Saturday the 23d instant we have been favoured with frequent showers, which if followed by others will redeem those crops that were threatened with destruction from a want of rain.

Small Pox.—We are sorry to hear that several cases of small pox have occurred at Jaffna, Nellore, and some other places. The wife of a European pensioner named Mackeen was attacked with the disease, and immediately removed to the hospital on the small pox island.—The wife of the officiating brahmin of the Candaswamy temple at Nellore was attacked with the disease, and he removed her, it is said, to the house of one of his relatives at Batticotta for concealment, where she died. Subsequently his daughter was taken, and he applied to the District Court for an injunction to prevent the Government officers removing her to the hospital. One was granted provisionally, till the case could be properly investigated. After two days the case was investigated by the Court, when the injunction was dissolved and a warrant issued for the immediate removal of the patient to the hospital. The father has entered a notice of appeal. He was subsequently brought before the Police Court, on complaint of the Government Agent for not reporting the sickness of his wife and daughter to the proper authorities, and fined 10 shillings. The man being an influential individual and of high caste and profession, the case has excited much attention in the community. It is hoped that a salutary impression may be given to the public of the impartiality exercised in administering the laws, and that no one who enjoys the protection they afford will think he can rightfully claim exemption from their requisitions.

Ordination.—The Rev. Mr. KATS, was ordained as priest, by the Bishop of Madras, at St. George's Cathedral on the 17th instant.

Police Ordinance.—A clause has been added to the Police Ordinance by the Legislative Council, providing that in this Province the injuries done to a road shall be deemed to be the act of the adjoining land holder. This is designed to put a stop to the mischievous practice of the natives of throwing stones and other nuisances from their fields into the public roads.

Missionary.—Mr. and Mrs. SPAULDING, arrived at New York on the 21st of August. The health of Mrs. SPAULDING had considerably improved, but she was still affected with the complaint she had in Jaffna.

Mr. and Mrs. HUTCHINGS were in New York. Writing under date of Aug. 20th, he says: "I have gained some strength since I came here; but do not generally feel so well as I did at sea." He however hopes to be able to return to India after a year or two.

Annual meeting of the American Board of Missions.—The Annual meeting of the American Board of Missions was held at Worcester, Massachusetts, during the second week of Sept. It is said to have been a season of unusual interest. The number of clergymen present was *seven* or *eight hundred*; a larger number, probably than was ever before convened in one place in America. The spirit of the meeting was good, and it was hoped a new impulse would be given to the missionary cause. Two churches could not receive all, who thronged to the communion tables on the last day of the session.

Murder.—A native of Araly lately murdered his wife, as is supposed, in a fit of insanity, and has been committed for trial.

Fatal Accident.—A young woman aged about 18 years, daughter of the Stamp Canocopaly at the Cutchery while drawing water at the well in her father's compound, was precipitated into the well by the breaking of the rope; and when discovered, life was extinct.

Obituary.—Died at Tanjore on the 31st of October, the REV. NAYANAPARAGASAM DAVID, brother of the Rev. CHRISTIAN DAVID, of Jaffna, at the advanced age of 96 years. He was instructed in Christianity by the Rev. Mr. SWARTZ, and received ordination in 1807, from the Rev. Messrs. KOHLOFF and POHLE, according to the Lutheran ritual. For the last 16 or 18 months he had lost his eye sight, but his powers of memory which were very great, remained unimpaired. He was remarkable for his familiar acquaintance with the Sacred Scriptures, being able to quote from memory almost any part of it.

Arrival.—J. CAULFIELD Esq. District Judge of Manaar and Nueracalavya arrived at Jaffna about the middle of last month, on his return from the sessions of his Court holden at Nueracalavya.

Lieutenant G. BURLEIGH, C. R. Commandant at Putlam, arrived at Jaffna a few days ago.

— DUNLOP, Esq. a gentleman from Colombo arrived at Jaffna, a short time since with intentions, it is said, of commencing planting operations here.

Married—At Paumben, on the 9th inst. by the Rev. Mr. TRACY, Rev. H. CHERRY, American Missionary at Madura, to Miss HENRIETTA EBELL, the only daughter of H. T. EBELL, Esq. Police Magistrate at Paumben.

Conversions from Hinduism.—Eight converts from Hinduism have been recently received into the Christian Church in connection with the American Mission at Ahmednugger.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Overland Mail Intelligence has been received from England and Europe to the 7th of October, of which we give a brief summary.

The Queen and Prince Albert and the Princess royal, and a numerous suite embarked at Woolwich on the 9th of September on board the royal yacht on a visit to Scotland. They disembarked at Dundee on the 12th, and proceeded in the royal carriages which had been forwarded for the purpose, to Blair Athol, the seat of lord Glenlyon, which had been fitted for her Majesty's reception. After enjoying the numerous delights of the castle grounds and its vicinity for eighteen days, the royal party left the 1st October on their return to Windsor, which they reached on the 3d. Her Majesty attended the Presbyterian kirk two sabbaths, while she remained at the Castle. Before leaving, her majesty planted two trees on the lawn before the gate of the castle, handling the mattock with no small agility. Prince Albert also planted two, further down the grounds, and the Princess royal planted the same number, Lord Glenlyon assisting her to hold the spade and press down the earth.

MR. O'CONNELL, on his release from prison was conducted to his residence on a triumphal chariot, escorted by a numerous procession, not less than 500,000 persons being present. It is rumoured that the whigs have made overtures of support to Mr. O'CONNELL, provided he will be content with a Federal Parliament, and that he has signified his readiness to accept these overtures as an experiment. The impression is said to be unanimous that an important change in the relative position of political parties, having reference to the affairs of Ireland, is near at hand.

The hostilities existing between France and Morocco had terminated; the emperor of Morocco having complied with the requisitions of the French Government.—Preparations were making for Louis Phillippe's visit to England, which it was supposed would take place about the 10th of Oct.

United States.—President Tyler has issued a lengthy manifesto withdrawing his name as a candidate for the next Presidency. The prospects of the election of Messrs. Clay and Frelinghuysen were increasing.

The Oregon question is again becoming a prominent feature of controversy; if we may judge of the space which it occupies in the news papers. Texas, in her difficulties, is anxious to conciliate the good opinion of the American Union Housten, the President, has called upon the President of the United States to protect him from the consequences of a war arising out of the contemplated conflict with Mexico. Baltimore had been the scene of an extensive riot and conflagration. Several belligerents were in custody, and the affair was undergoing prompt investigation.—The intelligence from the Isthmus of Darien confirms the advices which had previously come to hand, that a survey had been completed by the French, and that the result of it was unfavorable to the junction of the two oceans.—The health of General Jackson was sinking.—The Indians in Missouri are still active, and waging a fierce was against the United States.—In a recent conflict a party of the Pawnees had *eight* killed, and the Sacs *one* killed.—It appears from a statement, entitled the "Epistle of the Twelve," that the Mormons intend to have no further election of a prophet, as head of their church, but that the succession to Joe Smith is given to a band of twelve men, whom they call apostles, and who are appointed to preach to the sect throughout Europe and America.

(Communicated for the Star.)

Science brought to the aid of Poaching in England, and in the writer's opinion, *proving the Poisonous and pernicious effects of Tobacco.*—

It is a known fact that Poachers in England, before setting their snares and traps to catch hares in the openings in fences, first go round with a lighted pipe full of Tobacco, and smoke all the places through which they *do not* wish the hares to pass!

The poisonous smell of the Tobacco smoke remains so strong in the atmosphere, that the poor animals turn back from it, and consequently go through the trap holes.

Tobacco smoke disperses musquitoes; and kills the desperate leeches which infest the jungles of the interior. The writer has proved that while Salt, Oil, or Lime juice makes them drop from their hold of the body, Tobacco juice kills them

at once on the wound, and these wounds are much more troublesome than those made by the leeches touched with the Salt, Oil, or Lime juice.

Hence every person who carries a lb. of Tobacco is supplied with that weight of poison for hares, Musquitoes, and leeches!

If it is found to be so noxious a poison, to the irrational animals, who can tell the amount of self-inflicted injury the human race are suffering from the common practices of every nation where Tobacco is known, of chewing, smoking and snuffing?

CHEROOT.

புதினச் சங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

வைசூரி—இப்பொழுது சீதாரி, நல்லூர், பாசையூர், பருத்தித்துறை, வல்லுவெட்டித்துறை முதலிய பற்பல பகுதிகளில் வைசூரி வியாதி அனேகருக்கு வந்ததினால் அவர்களைப் பிடித்துக் குடியில்லாத தீவென்று சொல்லப்படுஞ் சிறுத் தீவுக்கனுப்பியிருக்கு தென்று சகலர்க்குந் தெரியவருமென்று நினைக்கிறோம். அவ்வியாதி வந்தவர்களுக்குள் நல்லூர் பிராமண குலோத்தமராகிய சிறிவால சுப்பிரமணியர் அய்யருடைய அல்லது வழமைப்பேராய் அப்புக்குட்டி அய்யரவர்களுடைய பெண்சாதிக்கிற்றைக்கொரு மாசத்திற்கு முன்பின்னாக வைசூரி வியாதி உண்டுபட்டதினால் அவர்கள் அது காரியத்தைக் கோவரணமேந்தார் அறிந்து சிறுத்தீவிற் கொண்டுபோய்விடாதபடிக்கு அவவை வட்டுக்கோட்டைக்குக் கொண்டுபோய் ஒளித்துவைத்தும் வியாதி முற்றிக் காலஞ் சென்றுபோக ஏதுவாயிற்று. அதன் பிறகு அவருடைய மகளுக்கும் வைசூரி உண்டுபட்டதினால் அவர் கோட்டுக்குப் போய்த் தன் மகளைச் சிறுத் தீவுக்குக் கொண்டுபோகாதபடி ஒரு கட்டளை கிடைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டவிடத்தில், அவர் கேட்ட பிரகாரம் அந்த நேரத்துக்குத்தக்கதாய் ஒரு கட்டளை கிடைத்தும், பிற்பாடு அது கருமத்தை இரண்டு நாளையிற் பிறகு கோட்டார் விளங்கித் தாமதமில்லாமல் அந்தத் துன்பக்காரியைச் சிறுத்தீவுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றதாகக் கட்டளையிடப்பட்டது.—அதற்கு அப்பல் கேட்கப்பட்டது—பிற்பாடு மேற் சொல்லிய ஐயரவர்கள் தன் பெண்சாதிக்கும் பிள்ளைக்கும் வைசூரி வியாதி தொற்றியும் அத்தைக் கோவரணமேந்தாருக்கு அறியப்படுத்தாமல் ஒளித்துப்போட்ட காரணத்தைப் பற்றிக் கோவரணமேந்தே சன்றுத் துரையவர்கள் முறைப்பாட்டின் பேரால் அந்த ஐயருக்குப் பத்துச் சிலிங்கு அபராதம்போடப்பட்டது.

மரணசங்கதி.—யாழப்பாணக் கச்சேரியில் முத்திரை விற்கும் மகா கனம் பொருந்திய ரா. ரா. சுணக்கப்பிள்ளையவர்களுடைய பதினெட்டு வயதுள்ள ஒரு பெண்பிள்ளை தண்ணீர் அள்ளும் பொழுது பட்டைத்தடம் அறுந்ததினால் தலைகீழாக விழுந்திறந்து போனாளென்று கேள்விப்பட்டோம்.

கொழும்பு.

தங்கள் தாரகை ௰௯ம் சஞ்சிகையிற் சொல்லிய சிவசமய வாலிபனும் வேறே ஒரு சிவ சமய வாலிப இஸ்திரியுந் தாங்கள் ஞானஸ்நானம்பெற விரும்புகிறோமென்றென்னிடஞ் சொல்ல நான் அவர்கள் எண்ணத்தைச் சோதிக்கிறபோது ஞானஸ்நானம்பெற அதிகம் விருப்பங்கொண்டவர்களாய் இருந்தார்கள். ஏறக்குறைய ஒரு வருடமட்டும் இவர்கள் நடையைச் சோதித்துப்பார்த்துச் சிறிது வணக்கமும் பாடமாக்கிக் கொழும்பில் பேபே தெருவில் சம்பிவிப்பு நேரியார் கோவிலிலெழுந்தருளிய சத்தியவேதபோதகராசரிசி ஓராகியோ பேங்தெந்தஸனு என்ற குருவானவரால் இந்த மாதம் ௰௫ந் திகதி ஞானஸ்நானம்பெற்றார்கள். அவர்களுக்கு அந்தோனி சவேரியென்றும், கிறிஸ்தினுவென்றும் நாமஞ் சூட்டப்பட்டது. ௰௯ந்தேதி கிறிஸ்தினு என்பவளுடைய தகப்பன சம்மதப்படி கிறிது சாட்சி அத்தாட்சியின்பேரில் எங்கள் சத்தியவேத ஆசாரத்தின்படி மெய்விவாக சம்பந்தம் நிறைவேறியாயிற்று. பெண்பிள்ளையின் ஞானப்பிதா நான்தான் சவேரிமுத்து.

இப்படிக்கு,

கொழும்பு கார்த்திகை ௴ ௨௰௨ந் தீ } சவேரிமுத்து. தில்லேரிசிப்பாசி.

தஞ்சாவூர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வெகுகாலமாகக் கடும்பிரயாசத்துடன் தேவ ஊழியத்தை நடத்திவருங் குருவாகிய கிறீஸ்தியான தாவீது ஐயரவர்களுடைய சகோதரனாகிய ஞானப்பிரகாசம் தவீது என்ற போதகர் பிறகிட்ட அற்பசி மாதம ௩௧. தேதி ௯௯ம். பரயாத்திற் றேகயாத்திரையானார். இவருக்கு, ௬௰௭ம். ஆண்டிற்குருவுத்தியோகங் கிடைத்தது. சாக இரண்டொரு வருடத்துக்கு முன் இவருடைய கண்ணிலே சற்றே பார்வைக் குறைச்சல் சற்றுமில்லாமல் வேதாகமத்தில் மெத்த ஊடாடியிருந்ததினாலே இன்னின்ன வசனம் இன்னின்ன புத்தகம் இத்தனையாம் அதிகாரத்திலிருக்கின்றதென்று சற்றே தடங்கலில்லாமல் சொல்லத்தக்க அவ்வளவாகப் பாடம்பண்ணியிருந்தார்.

இந்துமத வீண்பத்தி.

ஒரு பிராமணன் இந்துஸ்தானுக்கு வடதிசையிலுள்ள சிவாலயங்களைத் தரிசனைபண்ணிக்கொண்டு இப்பொழுது கன்னியாகுமரிக்கு நாளொன்றுக்கு மூன்று நாலுமயில் காதந் தூரமளவுக்கு வெறுந் தரையிலுருண்டுருண்டு போக அவன் சமுசாரமோ மாட்டுவண்டிலிலேறிப்போகிறார்கள். இவ்விதமாய் அவன் காசிமா நகரிலிருந்திவ்விடமட்டும் உருண்டுருண்டுவர ௯ வருடமும் ௫ மாசமுஞ் சென்றது. இவன் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலமே எழும்பித் தன் தேகம் முழுமையும்புடைவையினாலே சுற்றி வரிந்து கட்டி உருண்டுருண்டு தான் தங்குமிடத்திற் தரித்துத் தன் நியமநிட்டை முதலிய கருமாதிகளை முடித்துச் சிறிதுநேரந் தன் சமுசாரத்திவில்லறத்திற் சுகிக்கிறான். அவனுருண்டுருண்டு போகப்போகப் பத்துப் பன்னிரண்டு பிராயமுள்ள அவனுடைய புத்திரன் இவனுக்கு விசிறியினால் விசிறிப்போகச் சங்கீத சாகித்தியர் முதலிய நட்டுவர்கள் மேளதாள கீதவாத்தியத்துடன் ஆர்ப்பரித்துச் செல்ல நின்ற சனங்களெல்லாரும் பெரியவர் வருகிறாரென்று கைகுவித்துக் கும்பிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவனுருண்டு செல்லக்கூடாத ஒரு எரிக்கு அல்லது வேறியாதாமொரு இடத்திற்கு வரும்பொழுது நடந்துபோகிறான். இனி அவன் கன்னியாகுமரியிற் சேரும்பொழுது வாழை ஒன்றை நட்டு அது குலைபோட்டுப் பழுக்குமளவும் அவ்விடத்திலே தானே இருந்து, பழுத்ததின்பின்னால் அப்பழங்களையெடுத்துத் தான் நமஸ்காரம்பண்ணுந் தெய்வத்துக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுப்பான். அதன் பிறகு திரும்பிக் காசிக்கு மற்றவளத்துக்குருண்டுபோவான்.

இவனுக்கு நாற்பது வயசுண்டு. சரீரமும் மெத்தக் கட்டுப்பாடுள்ளது. இவன் தன் காலத்தையும் நேரத்தையும் பிறக் குடத்தில் வார்த்த தண்ணீருக்குச் சமானமாக அவத்திற் போக்குகிறானேயென்று தமிழரெண்ணுவதை விட்டு ஆ! ஆ! இதே நற்கிரியையென்றுசாதாரணமாய்மெய்ச்சிக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியிருந்துங் கிறிஸ்துமார்க்கமென்னும் வெளிச்சத்தினாற்றங்கள் கருவிகளையோட்டினவர்கள் இக்கிரியையெல்லாமனர்த்தமென்றும் விருதாவென்றும் நினைக்கிறார்கள். இவனுடைய சமுசாரத்தார் நல்லகுடிகுலத்திற் பிறந்தவர்கள். இவன் யாத்திரைபண்ண ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னிதாக இவன் பணக்காரனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அனேகர் இது குருட்டுப்பத்தியென்று நினைக்கிறதற்கிடமுண்டு. இவன் யாத்திரைபண்ணுவதற்காதிநோக்கமென்னவெனில்—இவனுக்கோ பிரசாட்சயமேயல்லாமற் பிரசாவிருத்தியில்லை. (பிரசாவிருத்தியில்லாது போவதற்குக்காரணம் முற்பிறப்பிற் செய்த ஊழ்வினையென்று தமிழர் சொல்லுகிறார்கள்.) இப்படியிருக்குஞ் சமையத்தில், எனக்கொரு புத்திரன் கிடைப்பதுண்டானால், இவனிப்போ செய்துவருகிற மாதிரி யாத்திரை பண்ணுவேனென்று தான் வழிபடுந் தெய்வத்துக்கொரு நோத்திக்கடன்பண்ணிவைத்தான். வைத்ததின் பின் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். (இப்புத்திரன் தன் தகப்பனுருண்டுருண்டுபோக விசிக்கிக்கொண்டு நின்றவன்.) இவன் தான்பண்ணின பிரகாரம் நேர்த்திக்கடன்செய்யவாரம்பியாததின் காரணத்தினால் இந்தப் பிள்ளைக்குக் கண்கெட்டுப்போயிற்று. நேர்த்திக்கடன் செய்தபோது அதாவது, இந்த யாத்திரையின் காரணத்தினாற் பிள்ளைக்குப் பார்வை கிடைத்தது. இவன் பயத்தினால் இந்த நேர்த்திக்கடனைச் செய்துமுடிக்கத் துணிந்ததேயல்லாமற்பாவப்பிராயச்சித்தத்தையடையவேண்டுமேயென்ற எண்ணம் அவன் மனதிற் சற்றெனிலும்வரவில்லை! தான் செய்த பாவமல்ல—ஏதோ முற்பிறப்பிற் செய்தபாவத்தினால்இப்படித் தன்னில்லறச் சுகாநுபாகத்துக்கிடராய்வந்ததென்றுஎண்ணுகிறான். இப்பாவத்தை விமோசனம்பண்ணிக்கொள்ள அவன் வழிகாணாததினாலும் தானேர்ந்து வைத்த நேர்த்திக்கடனைச் செய்யாததினாலும் என் பிள்ளைக்குக் கண்கெட்டதென்றெண்ணித் தேவ முனிவை மாற்றும்படி இப்படியே வெறுந் தரையிலுருண்டுருண்டு யாத்திரைபண்ணுவதற்கு ஏதுவானான்.

ஆயுத பூசை.

உலகத்தாருக்குள் நடந்துவரும் பற்பல பண்டிகைகளினுள் மகா நோம்பு என்றொரு பண்டிகை வருடந்தோறும் எவ்விடங்களிலும் அக்கியானிகளுக்குள் நடந்துவருகின்றது. இந்தப் பண்டிகை பத்து நாள் வரையில் கொண்டாடி வருகிறார்கள். இந்தப் பத்து நாளும் வெகு கொண்டாட்டமாய்த் தங்கள் கோவில்களிற் தாசிகளை வைத்தாட்டித் தம்பூரு மேளவாத்தியத்துடனேயும் தாசிகள் ஆட்டபாட்டத்துடனேயும் வீதிகளிற் சென்று பெரியோர் உத்தியோகஸ்தர்களைச் சந்தித்து ஏதேனும் அதின் செலவுக்குப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படியே அந்தப் பத்து நாளும் நடந்துதிரிவார்கள். ஒன்பதாம் நாள் ஒவ்வொருவருந் தங்கள் தொழிலாயுதங்களைத் தங்கள் தங்கள் வீட்டிலே வைத்து அதற்குச் சாம்பிராணித் தூபம், சந்தனம், பூமாலை வாசனை வற்கங்களை அணிந்து ஆயுத பூசையெனச்செய்து அந்த ஆயுதங்களை நடுவீட்டிலே வைத்து அதற்கு முன்பாகப் படைப்பிட்டு சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து வணங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்—அதையும் ஒரு தெய்வம் போலவே எண்ணிக்கொள்ளுவார்கள். அப்படிச்செய்யாவிடில் அந்தந்த ஆயுதங்களினாற் செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலும் விர்த்தியடையாதென்று சொல்லுவார்கள். இப்படிச் செய்வதுஞ் சொல்வதும் மகா புத்தியீனமான காரியம். கிறிஸ்துமார்க்கத்தவர்களும் ஏரோப்பியரும் தங்கள் ஆயுதங்களுக்கு அப்படிச் செய்யாதிருந்தும் தங்கள் தங்கள் தொழில்களில எவ்வளவு மேன்மை அடைந்திருக்கிறார்கள். அவ்வித மேன்மையும் நற்புத்தியும் நீங்கள் அடைந்துகொள்ளாமல் சமுத்திரத்திலுள்ள மட்சங்களைத் தூண்டிலிட்டிழுத்துத் தன் பறிக்குட் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறது போலப் பசாசானவன் உங்களை இவ்விதமான ஒவ்வொரு தூண்டில்களில் அகப்படுத்தி இழுத்து நரகத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளச் செய்கிறான். ஆப்கூக். ௧. அதி. ௰௪—௰௭. வசனம் "மனுஷரைச் சமுத்திரத்து மட்சங்களுக்கும், ஆளுகிறவனில்லாத ஊர்வனங்களுக்குஞ் சமானமாக்கிறதேது? அவர்களை எல்லாந் தூண்டிலால் இழுத்துக்கொள்ளுகிறான். அவர்களைத் தன் வலையினாற் பிடித்துத் தன் பறியிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகிறான். அதினாலே சந்தோஷப்பட்டுக் களிகூருகிறான். ஆகையால் அவைகளாலே தன் பங்கு கொழுத்ததுந் தன் போசனம் நிணத்ததுமாய்ப்போயிற்றென்று அவன் தன் வலைக்குப் பலியிட்டுத் தன் பறிக்குத் தூபங் காட்டுகிறான். இதற்காக அவன் தன் வலையை இழுத்துக்கொட்டிக்கொண்டிருந்து சாதிகளை எப்போதுங்கொன்றுபோட இரங்காதவனாயிருக்கவேண்டுமோ" இப்படியே நீங்கள் செய்துவருங் கிரியைகள் பசாசின் செய்கையென்றுவேதவசனஞ்சொல்லுகின்றது.

பத்தாம் நாளிலே மகா நோன்பாகையால் வெகு திரட்சனங்கள் கூடித் தங்கள் கோவில்களில் இருக்கும் விக்கிரகச் சுவாமிகளைச் சப்பரங்களிலுங் குதிரை வாகனங்களிலும் ஏற்றிவித்து ஆரவாரத்துடனேயும் தாசிகள் நடன வாத்தியத்துடனேயுஞ் சுவாமி அம்புபோடப்போறதென்பதாய்ப் பட்டினத்திற்கு வெளியே ஒரு மண்டபத்திற் சென்றிறங்கி பச்சரிசி, தேங்காய், வாழைப்பழங்களைக் கொண்டுவந்து பிராமணன் கையிற் கொடுக்க அவன் அதை வாங்கித் தன் முன்னே வைத்துத் தட்சணைப் பணத்தை எடுத்து முடிந்துகொண்டு நேமநிஷ்டை ஓமநமஸ்காரம்பண்ணித் தாசிகளை நடனஞ்செய்யச்சொல்லி நாட்டியமுடித்து அவ்விடத்திலொன்றாகச் சேர்த்து நாட்டிவைத்திருந்த வாழைமரத்தையும் வன்னி மரத்தையும் அம்பினால் எய்து உருவ வெட்டிப்போட அந்த மரத்தையும் அதின் இலைகளையும் அவ்விடத்திற் கூடிய சனங்கள் யாவரும் விழுந்து பிடுங்கிகொண்டுபோகிறார்கள். அதென்னத்திற்காகவென்றால், அந்த இலைகளைத் தன் தன் வீட்டிற் கொண்டுபோய் வைத்தால் வீட்டிலுள்ள மூட்டைப் பூச்சிகளெல்லாஞ் செத்து உதிர்ந்துபோமென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் வாழை மரத்திற் பால்வடியுமென்றுஞ் சில வேளையில் இரத்தம் வடியுமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். பால் வடிந்தால் உலகத்துக்கு நன்மையென்றும், இரத்தம் வந்தால் உலகத்துக்குக் கேடென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். வாழை மரத்தை வெட்டப் பாலும் இரத்தமும் வருமென்பது புரட்டான காரியமென்று அவ்விடத்திற் பார்த்துநின்றவர்கள்தானே சாட்சிசொல்லுகிறார்கள். சிலரோவென்றால், முற்காலத்திலே அப்படி நடந்ததாகவும் இக்காலத்தில் அதைத்தானே கொண்டாடுகிறதென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். முற்காலத்தில் நடந்ததெப்படியென்றால், அக்காலத்திலே வன்னி இராசாவென்றொருவன் இராச்சியபாரஞ் செய்து வருகையில் துஷ்டவிக்கிரமமாய்ச் சனங்களை ஆளுகைசெய்துவந்ததாயும் அவனோடெதிர்த்துப் போர் செய்யும் வல்லமை ஒருவர்க்குமில்லாமையாற் சுப்பிரமணியன் எழுந்து அவனைப் போர்செய்து வெல்லப் புரட்டாசி மாதம் அமவாசி முதலாகப் பத்து நாள் வரையில் கொலுவிருந்து பத்தாம் நாள் குதிரை மேல் ஏறிக் கையில் அம்புகொண்டு வன்னியென்கிற இராசனை எய்துகொன்றுபோட அவன் சாகுந் தருணத்திற் றன்னை வருடத்துக்கொரு முறை நினைத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டபடியினாலே அது மகா நோன்பாக வருடத்துக்கொரு முறை கொண்டாட உத்தரவாயிற்றென்று சொல்லுகிறார்கள். வன்னி மரத்தை வெட்டுகிறது வன்னி இராசாவுக்கடையாளமென்றும் வாழை மரத்தை வெட்டுகிறது அவனுடைய இரத்தம் வடிந்த அடையாளமென்றுங் காட்டும்படி செய்கிறதென்கிறார்கள். இப்போதப்படிச்செய்கிறதில் வாழை மரத்திற் பால் வருவதையும் இரத்தம் வருவதையுங் காணோம். எப்போதும் அப்படியேதானிருந்திருக்கும். சனங்களை ஏய்த்துக்கெடுக்கிறபுத்தியினாலே அப்பேர்ப்பட்ட பொய்யை நிசம்போலே பேசிக் கட்டுப்படுத்திப்போடுகிறார்கள். அறியாப் பேதைச் சனங்கள் நாளதுவரையில் அதைமெய்யென்றே நம்பியிருக்கிறார்கள்.

நாங்கள் நினைக்கிறதென்னவேயானால், அக்காலத்திலே சுப்பிரமணியன் பத்து நாட்டவசிருந்து துட்டகண்டகனாகிய வன்னியென்கிற இராசனை அம்பினால் எய்துகொன்று யாவருக்குஞ் சந்தோஷம் வரச் செயமடைந்திருந்தாலும் அதுபெரிதல்ல. இக்காலத்தில் ஒவ்வொரு வீடுகளிலுமிருந்து யாவரையுங் கடித்து இராவிலும் நித்திரையடையவொட்டாமல் எப்போதும் மனுஷரைத்தொந்தரைசெய்துவருகிற மூட்டைப் பூச்சியைக் கொல்ல வகைதேடித்திரிந்தும் முடியாதாகையால் இப்போதுள்ள அக்கியானிகள் முன் சொன்ன சரித்திரப்படிபத்து நாள் மினைக்கெட்டு நோன்பு பிடித்து வேண்டுங் கருமங்களை நடத்தி வெகு பணமுஞ் செலவிட்டு ஆடம்பரமாய்ப் பத்தாநாள் வன்னி மரத்தையும் வாழை மரத்தையும் நட்டு அதை வாளால் வெட்டி அதில் யாதொரு அற்புதமும் நடக்கக்காணாவிட்டாலும் அதின் தழைகளை இலைகளை மூட்டைப் பூச்சிக்காகக் கொண்டுபோகச் சனங்களுக்குக் கிடையாமல் அதற்காக ஒருவரோடொருவர் அடித்துப்பறித்துக்கொள்ளுகிறதே ஆச்சரியமான காரியம். அது நிசமாகவே இருந்தால் மூட்டைப் பூச்சியைக் கொல்வதே வீரியம்.

உங்கள் எண்ணத்தின்படி மூட்டையைக் கொல்லும் மருந்தாகிய வன்னிமரத்துக்கும் வாழை மரத்துக்கும் ஒரு பண்டிகை நடத்தலுந் தொழுதுகொள்ளுதலுமுண்டாயிருந்தால் துஷ்டசெந்துக்களுக்கு அவுசதமாகிய சவ்வீரம்நமக்கெவ்வளவு சகாயமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அதையும் வைத்துத் தொழுதுகொள்ளவும் அதற்கொரு பண்டிகை நடத்தவும் அவசரம் வேண்டியதாமே.

மார்கழி.

E. Date.	தமிழ்த் தேதி	வாரம்	நட்சத்திரம்		திதி		யோகம்		கரணம்	
13	௧	வெ	தி	௫௧	ச	௨௮111	வி	௪௯	வி	௨௮111
14	௨	ச	அ	௪௯1	ப	௨௫	அ	௪௩	பா	௨௫
15	௩	ஞா	ச	௪௮11	ஷ	௨௨1	வ	௩௮	தை	௨௨1
16	௪	தி	பூ	௪௯	ஸ	௨௰11	சி	௩௪	வ	௨௰11
17	௫	செ	உ	௫௰11	அ	௨௰1	வி	௩௰111	ப	௨௰1
18	௬	பு	ரே	௫௩1	ந	௨௧	வ	௨௯	கவு	௨௧
19	௭	வி	அ	௫௭11	த	௨௩1	ப	௨௭1	கர	௨௩1
20	௮	வெ	பர	௬௰	ஏ	௨௬11	சி	௨௭	வி	௨௬11
21	௯	ச	ப்ர	௨11	து	௩௧	சி	௨௭111	பா	௩௧
22	௰	ஞா	கா	௮111	தி	௩௬	சா	௨௮11	கவு	௩11
23	௰௧	தி	ரோ	௰௫	ச	௪௧1	சு	௨௯11	கர	௮111
24	௰௨	செ	மி	௨௧1	0	௪௬11	சு	௩௰111	வி	௰௩111
25	௰௩	பு	தி	௨௭11	பி	௫௪1	பி	௩௧11	பா	௰௯
26	௰௪	வி	பு	௩௨111	து	௫௫1	மா	௩௨	தை	௨௩1
27	௰௫	வெ	பூ	௩௭1	தி	௫௮1	வை	௩௧11	வ	௨௫111
28	௰௬	ச	ஆ	௪௰111	ச	௫௯111	வி	௩௰1	ப	௨௯
29	௰௭	ஞா	ம	௪௨111	ப	௬௰	பி	௨௮	கவு	௩௰

POET'S CORNER.

Hassan—the Camel-driver.

Scene, the Desert.—Time, Mid-day.

In silent horror, o'er the boundless waste
The driver Hassan with his camels past:
One cruise of water on his back he bore,
And his light scrip contain'd a scanty store;
A fan of painted feathers in his hand,
To guard his shaded face from scorching sand,
The sultry sun had gain'd the middle sky,
And not a tree, and not an herb was nigh;
The beasts with pain their dusty way pursue:
Shrill roar'd the winds, and dreary was the view!
With desperate sorrow wild, the affrighted man
Thrice sigh'd; thrice struck his breast; and thus began:
"Sad was the hour, and luckless was the day
"When first from Schiraz' walls I bent my way!"

Ah! little thought I of the blasting wind,
The thirst, or pinching hunger, that I find!
Bethink thee, Hassan, where shall thirst assuage,
When fails this cruise, his unrelenting rage?
Soon shall this scrip its precious load resign;
Then what but tears and hunger shall be thine?

Ye mute companions of my toils, that bear
In all my griefs a more than equal share!
Here, where no springs in murmurs break away,
Or moss-crown'd fountains mitigate the day,
In vain ye hope the green delights to know
Which plains more blest, or verdant vales, bestow:
Here rocks alone and tasteless sands are found,
And faint and sickly winds for ever howl around:
"Sad was the hour, and luckless was the day,
"When first from Schiraz' walls I bent my way!"

Curst be the gold and silver which persuade
Weak men to follow far fatiguing trade!
The lily peace outshines the silver store;
And life is dearer than the golden ore:
Yet money tempts us o'er the desert brown,
To every distant mart and wealthy town.
Full oft we tempt the land, and oft the sea:
And are we only yet repaid by thee?
—Ah! why was ruin so attractive made?
Or why fond man so easily betray'd?
Why heed we not, while mad we haste along,
The gentle voice of peace, or pleasure's song?
Or wherefore think the flowery mountains side,
The fountains' murmurs, and the valley's pride,
Why think we these less pleasing to behold
Than dreary deserts, if they lead to gold!
"Sad was the hour, and luckless was the day,
"When first from Schiraz' walls I bent my way!"

O cease, my fears!—all frantic as I go,
When thought creates unnumber'd scenes of woe.
What if the lion in his rage I meet!—
Oft in the dust I view his printed feet:
And fearful! oft, when day's declining light
Yields her pale empire to the mourner night,
By hunger rous'd he scours the groaning plain,
Gaunt wolves and sullen tigers in his train:
Before them Death with shrieks directs their way,
Fills the wild yell, and leads them to their prey.
"Sad was the hour, and luckless was the day,
"When first from Schiraz' walls I bent my way!"

At that dread hour the silent asp shall creep,
If aught of rest I find, upon my sleep,
Or some swoln serpent twist his scales around,
And wake to anguish with a burning wound.
Thrice happy they, the wise, contented poor,
From lust of wealth, and dread of death secure!
They tempt no deserts, and no griefs they find;
Peace rules the day, where reason rules the mind.
"Sad was the hour and luckless was the day,
"When first from Schiraz' walls I bent my way!"

O hapless youth!—for she thy love hath won—
The tender Zara will be most undone!
Big swelled my heart, and own'd the powerful maid,
When fast she dropt her tears, as thus she said:
"Farewell the youth whom sighs could not detain;
Whom Zara's breaking heart implor'd in vain!
Yet, as thou go'st, may every blast arise
Weak and unfelt as these rejected sighs!
Safe o'er the wild, no perils may'st thou see,
No griefs endure, nor weep, false youth, like me."
—O let me safely to the fair return;
Say, with a kiss, she must not, shall not mourn;
O! let me teach my heart to lose its fears,
Recall'd by Wisdom's voice, and Zara's tears.

He said, and call'd on heaven to bless the day
When back to Shiraz' walls he bent his way.

Collins.

CHRIST DESERVES ALL.

And what a claim it is—the claim of redemption. Alas, that our familiarity with it should ever diminish its freshness and force; that we do not always feel as if the price had only just been paid—the mystery of the Cross just transpired! To think that there should have been a period in our history when we were lost; lost to ourselves—all our capacity for enjoyment being turned by sin into a felt capacity for suffering; lost to the design of our creation—all our powers of serving Christ being perverted instruments of hostility against him; lost to the society of heaven—the place which awaited us there to remain eternally vacant; the part we should have taken in the chorus of the blessed, to remain forever unfilled; heaven itself, as far as in us lay, turned into a place of mourning and desolation; lost to God—to the sight of beholding, approaching, and adoring the vision of his eternal Glory! To think, that in point of law, we were thus lost as truly as if the hand of justice had seized us, had led us down to our place in woe, drawn on us the bolts of the dreadful prison, and as if years of wretchedness and ages of darkness had rolled over us there. May we ask ourselves again and again, how is it we are here; here, in the blessed light of days, here, in the still more blessed light of God's countenance; here like children sitting in their father's smiles? Why is this; and how has it come to pass? Has justice relaxed its demands? or have the penal flames become extinct? What! know ye not that ye are bought with a price? It is the theme of the universe? Look on that glorious being descending from heaven in the form of God.—Know ye not "the grace of our Lord Jesus Christ"—that he sought the resting-place between the throne and his Cross. Behold that Cross; know ye not that "he loved us and gave himself for us?" that "he bare our sins in his own body on the tree?" Approach nearer and look on that streaming blood; know ye not the precious blood of Christ; and that this blood is the price of your redemption? Hear you not the voice from heaven which now says, "Deliver them from going down to the pit, for I have found a ransom?" Feel you not the Spirit of God, drawing you with gentle solicitations and gracious importunities to the feet of Christ? See ye not that he who was delivered for your offences, hath been raised again for your justification, and is now waiting to receive the homage of your love? How much owest thou unto the Lord? Try to compute it. He asks only his due. So that if there be any part of your nature which he has not redeemed, or any thing in your possession for which you are not indebted to him, keep it back, apply it to some other purpose. But does not the bare suggestion do violence to your new nature? Does not every part of that nature resent the very idea, and find a voice to exclaim, "O Lord, I am thy servant, I am thy servant, thou hast loosed my bonds!"—*Harris.*

TEN SHILLINGS REWARD.

On the night of the 5th instant, when the effigy of Guy Fawkes was carried about in the Town of Jaffna by its celebrated author, some malicious person or persons have profitted the opportunity of plucking up a number of plants of the Olliander that had been recently planted on the site of an open spot of ground, attached to the premises of the undersigned.

Any one who could appear and give information, that would lead to the detection and conviction of this vile offender or offenders will receive the above reward.

Jaffnapatam,
7th November, 1844. } Charles Speldewinde.

NOTICE.

I Ambiapager Sinnatamby of Jaffna, do hereby give notice that I intend six weeks hence to apply to the Honorable the Supreme Court to be admitted and enrolled as a Proctor of the District Court of Jaffna.

Jaffna 25th of November, 1844. A. Sinnatamby.

CONTENTS.

	page.		
Difference between eternal and temporal things	121	Hindu superstition	124
Missionary enterprizes in the South sea	122	Decline of Idolatry in Calcutta	ib.
Dr. Mussey's Essay on the influence of Tobacco	ib.	Tropical agriculture	ib.
Satirical poem on the superstitions of the Hindus	123	Pro Bono Publico	ib.
Christian Poetry	ib.	Summary of Eng. Intelligence	125
A Fable	ib.	" Tamil Intelligence	126
		Idolatrous Festival	127
		Panchangam	ib.
		Poet's Corner—Hassan the Camel driver	128
		Christ deserves all	ib.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.